

CERKVENI GLASNIK

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu za naslednji mesec. - Posamezna številka 1— Din

Po evharističnem kongresu.

Življenje posameznika in nas vseh je boj. Nihče temu življenjskemu boju ne uide. So nekaterim pred očmi samo boji za vsakdanji kruh in za gospodarski obstanek, a najvažnejši in najtežji so boji za življenje po veri in za dosego večnega cilja. Vse iznajdbe človeškega uma so nam pogosto postavljene nasproti. Velemoč tiska je pogosto podobna zviti kači, ki se vedno bolj tesno ovija svojih žrtev; orožje zaničevanja krščanskega življenja, kino, gledišče, sport v pretiranih oblikah, pijanstvo, pota nečistosti..., vse to in še marsikaj pogosto slepi ubogega človeka, da drvi v življenju po poti teme, namesto po poti luči in zveščanja.

Revež je človek v vsakdanjih težavah. Dvakrat revež, če nima vere v Boga, ki edini more olajšati in usmeriti človeško življenje. Znameniti vzgojni pisatelj Förster primerja človeka, ki je zakopan v samo posvetno življenje, ličinki. Ta je zabubena, zaprta in kdor jo hitro pogleda, bi mislil, da v njej ni življenja. A manjka ji le enega: pomladnega solnca, ki vzbudi v njej novo življenje. Pustite ličinko v hladni kleti, pa iz njenega zapredka ne bo zletel nikdar metulj! Pustite človeka v vsakdanjih težavah, dobil ne bo nobenega poleta, nobenega veselja!

Kdo pa je solnce, ki človeka poživlja in ki človeku daje življenje? To solnce je Kristus in še posebej njegova ljubezen, ki je dosegla višek v žrtvi na križu in v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Ko bi to solnce vedno sijalo na nas in na naše družine! Mi vsi, kaj-ne, spoštujemo znamenja križa. Imamo ta znamenja v naših hišah na častnih mestih, postavljamo jih na razpotja in letos smo s posebnimi slovesnostmi postavljali po vseh župnijah posebne evharistične križe; slavimo tudi evharističnega Boga in mu postavljamo ter lepšamo tabernaklje in cerkve. Vse to je prav! Toda, Boga moramo prenesti predvsem v svoja srca in v svoje

vsakdanje življenje! Če bi bile duše naših očetov in mater vedno v prijateljstvu z Bogom, kako drugače veselo in gladko bi teklo vse pri gospodarstvu. Če bi naši fantje in dekleta vedno odločno, prisrčno in močato govorili Kristusu: Tvoji smo in Tvoji hočemo biti, potem bi se odločali za Kristusa in lepo življenje tudi tedaj, ko bi viharji strasti in težav butali v čoln njihovega življenja. Če bo naš mladi rod rasel v senci križa in sv. Evharistije, potem blagor naši bodočnosti, blagor našim družinam.

Imajo pobožni Irci lepo božično navado. Na sveti večer postavljajo na okna luči in kar nihče ne zapre hišnih vrat. S tem hočejo pokazati, da so bolj pripravljeni sprejeti Kristusa kot pa nekda trdi Betlehemčani. — Zdi se mi, da smo tudi mi ob lepem letošnjem evharističnem kongresu odprli na široko Kristusu vrata. Saj je kongres odjeknil kar v vsakem srcu! Kaj takega še ni doživela Slovenija. Vse je bilo kongresne dni in je še sedaj pod vtisom evharističnih slovesnosti. Molitev za uspeh kongresa ni bila zastoj. A uspehi morajo biti trajni. Zato ohranimo vrata svojih src odprta za evharističnega Kralja. Prižgimo in pomnožimo ogenj prave ljubezni v svojih srcih. Pustimo Gospoda, da pogosto vstopa v podobi belega kruha v naša srca in pravo luč bo On sam ohranjal. S svojo neizmerno ljubeznijo se bo naslonil na naša trpeča srca in naše trpljenje se bo spreminjalo v veselje in zasluge. Naš življenjski boj bo venčan z zmago.

Odrpi smo ob evharističnem kongresu Kristusu vrata svojih src in nikdar jih ne bomo zapreli! Jezusovi hočemo ostati! On je naš Bog in mi narod njegov! Naši očetje so ga priznavali; tudi mi ga slavimo! Sedaj in vedno!

Edina velika nesreča, ki nas more zadeti, je: biti brez Boga. Ta nesreča pa nas ne more nikoli zadeti brez naše izrazite volje.

Zakrajšek Viktor:

Napačni naslov.

V postnem času mi je bilo naročeno, naj obiščem neko katoliško družino v vasi Kosovega polja. Dve leti da že ni bil duhovnik pri njih. Preračunal sem, kdaj bom prost in sporočil sem po pismu dan svojega prihoda. Določenega dne sem se rano zjutraj odpeljal proti naznačeni vasi, da bi mogel tam še maševati. Ko pridem v vas, povprašam, kje stanuje družina, h kateri sem bil namenjen. Pa so mi odgovorili, da stanuje v drugi vasi eno uro od tam. Že sem mislil obrniti, ko mi reče eden vaščanov: „A dve drugi katoliški družini sta tu.“ — Pokazal mi je eno hišo. Začudeno so me pogledali, ko sem jih s svojim vstopom zmotil pri zajutruku. „Hvala Bogu, da ste prišli; koliko časa že ni bilo duhovnika pri nas. Velikonočno dolžnost bi radi opravili; otroci še niso bili pri prvem sv. obhajilu in mladega gospodarja bo treba poročiti“...

V kratkem razgovoru sem vse pojasnil, naročil, kaj naj otroke še nauče, vzel listine za oklice in določil dan zopetnega prihoda. Odpeljal sem se hitro v sosednjo vas, kjer so morda dobili moje pismo in me čakajo. Pisma seveda niso prejeli, ker naslov ni bil pravi in tako sem tudi tam prišel nepričakovano.

Pretekli so tedni, da so se oklici v redu izvršili in da sem se jaz vrnil iz dolgega velikonočnega potovanja. Zvečer sem prišel domov, a že v noči sem se odpeljal na Kosovo polje, da sem tako prišel tja v času, kot sem označil. Vsi so me čakali lepo pripravljeni. Najprej sem imel pouk za prvo sv. obhajilo trem že precej odraslim otrokom. Sledil je zapisnik pred poroko. Ko je prišla še družina iz sosednje vasi z enim otrokom za krst, sem spremenil malo sobo v cerkev in začel spovedovati. Vsi po vrsti so se lepo spovedali. Poroki je sledila sv. maša, med katero sem lahko rekel: „Danes je prišlo rešenje tej hiši“.

Naseljenčeva hiša sredi Kosovega polja, navadno polna skrbi in težav, je bila to jutro spremenjena v cerkev. Milost božja je zakraljevala nad njenimi stanovanjci, Jezus je obiskal duše prvoobhajancev, potrdil duši novoporočencev in potolažil duše roditeljev...

Kdor bi prišel od slovesnosti, ki so n. pr. običajne v tržiški cerkvi, k taki-le priprosti pobožnosti v siromašni kmečki hiši sredi Kosovega polja, bi zelo čudno gledal ali pa bi se zjokal... Težko je opisati doživljanje, ki jih ima človek ob taki priliki. Morda člo-

vek tu včasih bolj občuti lepoto in vzvišenost naše službe božje, kot pa ob kaki veliki cerkveni slovesnosti.

Opravil sem še sv. krst in si vse potrebno zapisal. Pospravil sem oltar v kovčeg; ko pa so mizo pripravljali za domače kosilo — za ... gostijo ni denarja — sem jaz že odhajal proti bližnji železniški postaji...

To in ono.

Koliko naših župljanov je bilo na evharističnem kongresu v Ljubljani? Že marsikdo je to povpraševal. V župnem uradu je bilo izdanih točno 900 izkaznic in znakov za odrasle udeležence in gg. kaplana sta razdelila otrokom ravno 300 znakov. Bilo je pa iz Tržiča še več udeležencev, saj je samo tržiška železniška postaja v dveh kongresnih dneh oddala precej čez 1000 vozniških listkov za Ljubljano. In koliko so udeležencev prevozili številni avtobusi! Ko je nazadnje v župnem uradu zmanjkalo izkaznic in so prve kongresne prireditve navdušile še mnogotere, ki prvotno niso nameravali iti v Ljubljano, je marsikdo šel iz Tržiča kar brez izkaznice in jo je poiskal v Ljubljani. Otroci so prejeli vsi sv. obhajilo. Hval vredno je, da so tudi moški po večini pri polnočnici pristopili k sv. obhajilu. V zelo velikem številu so opravili že doma sveto spoved. Na splošno je bila milost evharističnega kongresa obilno razlita nad našo župnijo, saj je bilo tiste dni toliko svetih obhajil, da so obhajanci morali kar v stoječih vrstah stati pred mizo Gospodovo, kot ob največjih obhajanjih. Pohvalno je nastopila naša župnija, skupno z Lomljani, pri zaključni procesiji v Ljubljani. Trije lepi simboli, tri zastave, lepe narodne noše, številna in disciplinirana udeležba, cerkvena godba in petje, ki je ob spremljanju godbe lepo odmevalo po ljubljanskih ulicah v slavo evharističnega Kralja, vse to je napravljalo našo skupino kar izrazito. Ni človeka, ki bi bil rekel, da mu je žal, ko se je udeležil evharističnih slavnosti. Naj tudi nikogar ne bo, ki ne bi bil deležen milosti evharističnega Kralja!

Lep srebrn jubilej praznujemo letos. Dne 8. avgusta poteče namreč 25 let odkar je bil izdan odlok o zgodnjem sv. obhajilu otrok. Koliko milosti in prerojenja je prinesel ta odlok v nežne otroške vrste. Božji prijatelj otrok sam vzgaja in vodi našo mladino v nevarnih detinskih letih. Primerno je, da ta jubilej naša mladina lepo praznuje.

Spominjali se ga bomo pač z večjo slovesnostjo tudi pri nas. Zato bomo za otroke iz Tržiča, Loma, Križev in Kovorja priredili jubilejno slovesnost na Veliki Šmaren. Zjutraj bodo prejeli otroci v domačih župnih cerkvah sv. obhajilo. V Tržiču bo to pri osmi sv. maši. Popoldne naj se pa zberejo otroci do pol četrte ure pri znamenju pod cerkvijo sv. Jurija nad Bistrico, da gredo s svojimi zastavami k cerkvi, kjer bo vsa slovesnost z govorom, deklamacijami in slovesnimi petimi litanijami v znamenju Marije Pomočnice, ki je ob cerkvi. Imeli bomo tedaj za litanije v cerkvi tudi Najsvetejše, ki ga prenesemo v znamenje. Naj pride res sleherni otrok! Starši in vzgojitelji so seveda tudi lepo vabljeni.

Čiščenje in urejevanje naše župne cerkve se bliža h koncu. Layerjeva slikarija je naravnost oteta. Bilo je na njej, zlasti v kupoli nad velikim oltarjem, toliko plesnobe, da bi bila sčasoma popolnoma uničena. Pa je ta slikarija redko delo velikega slikarja na steno. G. slikar Peter Železnik je dragocene slike najprvo rešil nesnage in potem strokovnjaško prikladal prvotne poteze velikega slikarja. Nad evangelisti je odkril krasne vence, ki so jih prejšnji popraviljavci kar zaslikali. Očistil je tudi obe kapeli, ves prezbitenij in stranske stene v ladji in na koru. Od starega dekorativnega slikanja je ostal samo strop ladje, ki je še lep in je tudi škoda odstranjevati zlato, ki ga je veliko v ornamentih. Ko so nekateri opazovali prenavljanje sten, so predlagali, da bi še strop ladje kar pobelili. Že je bil župnik v zadregi. Na eni strani želje, na drugi izdatki. K sreči je prišel nadzirat popravila g. konservator Stele iz Ljubljane, ki je odločno potrdil prvotni načrt, da namreč strop ladje ostane v dosedanjem okrasu. Vse štiri oltarje, prižnico, krstno omaro in vse podobe v cerkvi čisti in zlati g. podobar in pozlatar Karel Götzl iz Ljubljane. Dobil je naročilo, naj posebno lepo renovira tabernakelj, ki je bivališče Najvišjega. Vsa dela bodo prav lepo, skrbno in strokovnjaško narejena. Saj so bili naši oltarji še kar mogočni, a ko je odnašal iz njih podobar posameznosti, so pa kričale po prenovitvi in pozlatitvi. Cerkvene klopi popravljaja domača mizarska tvrdka Primožič, vse odre je pa postavila tesarska tvrdka Stritih. Kaže, da bodo kar vsi predmeti v cerkvi morali biti očiščeni, popravljeni in nadomeščeni. Župnik kar korajžno naroča popravila in nadomestila in je mnenja: Če so pred sto leti naši predniki, v težkih razmerah upali postaviti nov božji hram, bodo tudi sedaj župljani pomagali, da bo ta božji hram z

lepoto Bogu v čast in faranom v veselje. Kaj-ne tudi župljani ste istega mnenja?!

Mnogo luči navadno gori pred raznimi podobami v naši župni cerkvi. Saj je vse to lepo. V karmelski kapelici je bilo pa po postavljanju raznih luči vse onesnaženo. Treba bo sedaj nekaj več pazljivosti! In še to: predvsem naj poleg večne luči v cerkvi gori luč pri misijonskem križu. Razni darovalci olja naj bi se bolj zanimali za luč pred misijonskim križem.

Odstranili smo dve mali klopi v župni cerkvi, ki sta bili pri stranskih cerkvenih vratih. Je tam navadno gnječa in tudi precej prepiha. Imejitelji teh dveh klopi bodo dobili pač sedeže drugod. Predvsem v novih klopah pod misijonskim križem in pod prižnico. Če pa želi kdo klop bolj zadaj, bo pa dobil kakšen letos izpraznjeni sedež. K stranskim vratom bomo nabavili zopet debelo zaveso, ki bo varovala pred prepihom. Upamo, da vendar ne bo zopet ukradena.

Delavski tabor krščanskega delavstva se vrši pri sv. Juriju nad Bistrico v nedeljo 11. avgusta. Če bo lepo vreme, bo sveta maša v kapelici ob cerkvi. Sv. maša bo združena s cerkvenim govorom in ljudskim petjem, ki ga spremlja tržiška cerkvena godba. Po sv. maši bo na istem mestu tabor. Vabljen je zlasti delavstvo iz župnij Tržič, Kovor, Križe, Leše in Lom.

Pred 20 leti je podaril naši župni cerkvi podobo sv. Antona Padovanskega pokojni g. trgovec Leopold Lavš. Bilo je to koncem avgusta. Od tedaj naprej visi ta podoba pri stranskih vratih in poleg je pušca za kruh sv. Antona. Imamo sicer lep kip sv. Antona tudi na oltarju sv. Florijana, a pred podobo molijo radi zlasti tisti, ki so v kakšnih težavah in hočejo tudi s skromnim darom izprositi od Boga pomoči na priprošnjo sv. Antona. Pušca je bila včasih večkrat tudi ukradena. Sedaj je jako močno napravljena in bi morebitna odstranitev ključavnice samo opozorila, da je nekdo hodil okoli pušce, v njeno notranjost pa skoro ne more priti brez ključa, ki je v varstvu župnikovem. Pušca bodi častilcem sv. Antona in ljubiteljem revežev toplo priporočena!

Odpustke za duhovne obiske Jezusa v sv. R. T. morejo prejemati tudi tisti, ki so zaradi bolezni ali drugih pravičnih vzrokov zadržani, da ne morejo obiskovati Jezusa v presv. Zakramentu, dejansko pričujočega na oltarjih in v tabernakljih kapel. Sedanji sveti oče Pij XI. je dne 23. februarja t. l. naklonil vsem, ki so zaradi bolezni ali drugih pravičnih vzrokov brez lastne krivde zadržani

moliti Jezusa ali izpostavljenega na oltarju ali tabernaklju, da v duhu obiščejo sv. Zakrament in s skesanim srcem molijo predpisane molitve (petkrat Oče naš, Zdrava Marija in Čast bodi k Jezusu v presv. Zakramentu in enkrat v papežev namen), tolikokrat nepopolni odpustek petih let, kolikorkrat opravijo to pobožnost in popolni odpustek proti navadnim pogojem enkrat na teden, če opravijo tako pobožnost vsak dan.

Žegnanja pri podružnicah ne morejo biti, če je na isti dan v soseski kakšna prireditev s plesom. Osem dni pred žegnanjem se morata oglasiti cerkvena ključarja podružnice pri župniku, ki morata zagotoviti, da se ne pripravlja nobena plesna prireditev. Če bi kakšno društvo ali posameznik kljub tej izjavi priredil ples na dan žegnanja, potem naslednje leto pod nobenim pogojem ne bo tam žegnanja. Odločba je strogo obvezna. Tudi kakšna blagoslovitev zastave, doma in podobno se ne dovoli, če se pripravlja obenem prireditev s plesom. Take odredbe je izdalo ponovno škofijstvo in so obvezne.

Oznanila za avgust.

2. Prvi petek v mesecu. Ob šestih sv. maša pred Najsvetejšim. Na predvečer je v župni cerkvi od osme do devete ure *skupna molitev svete ure*.

4. VIII. nedelja po Binkoštih, prva v mesecu in porcijunkulska nedelja. Zjutraj pri šesti sv. maši je mesečno skupno sv. obhajilo za moše in fante, ki naj tudi v poletju čislajo svojo prvo nedeljo! *Porcijunkulske odpustke* je mogoče prejemati od sobote popoldne do nedelje popoldne. Pogoj: prejem sv. obhajila, obisk cerkve in molitev šestih Očenašev in Zdrava Marija ter Čast bodi pri vsakem obisku v namen svetega Očeta. — Na stranskem oltarju bo postavljena podoba sv. Frančiška v počestitev.

5. Sv. Ožbolt. Ob šestih je orglana sv. maša za Dolino in med sv. mašo običajno darovanje.

10. Sv. Lavrencij. Ob šestih je v župni cerkvi orglana farna sv. maša, ob pol osmi uri je sv. maša v cerkvi sv. Andreja, katere naj se udeležijo zlasti kovači in kovinski delavci, da počastijo svojega patrona, ki stoji na stranskem oltarju te cerkve.

11. IX. nedelja po Binkoštih. Službe božje v navadnem redu. To nedeljo bo delavski tabor kršč. socialnega delavstva pri sv. Juriju nad Bistrico in bo tudi tam sv. maša ob 9. uri popoldne. Med sv. mašo bo ljudsko petje, ki ga spremlja cerkvena godba.

14. Vigilijska k prazniku Marijinega vnebovstaja. Strogi post.

15. Marijino vnebovstajanje, zapovedan praznik. Ob šestih in desetih je sv. maša z dvema blagoslovoma. Ob desetih je slovesna peta sv. maša z leviti. Popoldne so ob dveh slovesnih petih litanijah Matere božje v župni cerkvi, ob pol četrti uri je pa otroška pobožnost pri cerkvi sv. Jurija nad Bistrico.

16. Sv. Joahim in Rok. Ob petih je sv. maša v cerkvi sv. Jožefa pri oltarju sv. Roka, ob šestih je v župni cerkvi orglana sv. maša.

18. X. nedelja po Binkoštih. Službe božje so v navadnem redu. Ob desetih je sv. maša samo v cerkvi sv. Jožefa.

24. Sv. Jernej. Ob 6 je orglana farna sv. maša.

25. XI. nedelja po Binkoštih. Službe božje so v navadnem nedeljskem redu.

Shodi cerkvenih organizacij:

III. red: shod 4., vesoljna odveza 12., 15., 22., 25.

Dekliška Marijina družba: shod 11., skupno sv. obhajilo 25.

Marijina družba za žene: shod 18., skupno sv. obhajilo 11.

Mesečna sv. spoved za vse šolarje: na dan pred Velikim Šmarnom, dečki ob 2. in deklice ob 1/25. uri popoldne.

Sv. maša na Kofcah: 4., 11., 15., 25.

Župnijska kronika za junij 1935.

Junija v naši župniji rojenih: 16.

Junija v naši župniji poročenih:

1. Vidovič Leopold, orožniški podnarednik, Ljubljana, Pokopališka ulica 19 in Verstovšek Ana, sobarica, Dolina — grad, poročena 4. junija.
2. Zupan Adalbert, usnjarski delavec, Dolina 72 in Slapar Frančiška, služkinja, Dolina 60, poročena 9. junija.
3. Weithauser Vinko, delavec pri „Peko“, Retnje 24, Križe in Arnež Marijana, predilniška delavka, Bistrica 66, poročena 9. junija.
4. Salberger Nadislav, usnjarski nameščenec, Tržič, Cerkevna ulica 16 in Koprivnik Ana, predilniška delavka, Tržič, Ljubeljska cesta 27, poročena 9. junija.
5. Vrtač Martin, hišni posestnik in čevljar pri krojevalcu, Tržič, Kurnikova pot 3 in Ješe Jožefa, zasebnica, Tržič, Cerkevna ul. 11, poročena 23. junija.

Junija v naši župniji umrli:

1. Primožič Antonija, bivša tovar. delavka, samska, rojena 22. 5. 1894 v Tržiču, umrla v Tržiču, Usnjarska ulica 1, dne 4. junija.
2. Štucin Janez, bivši kočijaž, vdovec, rojen 11. 4. 1847 na Koprivniku v Bohinju, poročen 28. 2. 1876, umrl v Tržiču, Spodnja Preska 1, dne 12. junija.
3. Jelar Matija, drvar, vdovec, rojen v Križah, umrl v Dolini 126, dne 18. junija.
4. Perko Pavel, sin mesarja in posestnika, rojen v Tržiču 1. 6. 1935, umrl v Tržiču, Glavni trg 31, dne 20. junija.
5. Kralj Franc, delavec v predilnici, rojen v Tržiču 11. 9. 1889, poročen 14. 9. 1913, umrl v Tržiču, Ljubeljska cesta 18, dne 26. junija.

Junjska poročila od drugod:

1. Avguštin Marija, rojena na Slapu št. 111, dne 25. 3. 1914, se je poročila v Retečah pri Škofji Loki dne 2. 6. 1935 s Švoljšak Alojzijem.
2. Tomažič Martin, rojen v Tržiču 38, dne 12. 11. 1909, se je poročil na Bledu dne 23. junija 1935 z Mavri Marijo.